Jēzus Draudzes DZĪVE

Es jums dodu jaunu bausli – mīliet cits citu! Kā es esmu mīlējis jūs, tā arī jūs mīliet cits citu! /Jņ 13:34/

Nr. 141 Decembris, 2015

Kristīgajā baznīcā tagad ir Adventes laiks. Tās ir četras ļoti zīmīgas nedēļas, kuras mūs aicina iet netraucētu ticības ceļu pretī Kristus dzimšanai. Adventes laiks vienmēr ir īpašs ar savu mieru un nesteidzīgo vēsti. Tā ir iespēja pāri pasaules pirmssvētku steigai un pāri neskaitāmiem laimes lozungiem izgaismot pašu būtiskāko mūsos.

Ilgoties pēc cilvēkam svarīgā nozīmē rūpīgi un netraucēti domāt un lūgt, tāpēc Adventes laiks ir nevis vientulība, bet vienatne kopā ar Dievu. Te nav garlaikota skata uz pasauli, drīzāk rūpīgi un dedzīgi izmeklēta sirds, sevis uzticēšana Dieva klātbūtnei un Viņa darbam. Kā teikts 139. psalmā: „Izlūko mani, Dievs, un izzini manu sirdi." Tā ir ļaušanās Tēva klātbūtnei, mieram un pievērstībai. Advente tikai ārēji šķiet lēna un nekustīga, bet mūsu sirdī tā atklājas kā dzīvu daroša Dieva klātbūtne.

Kopš senas Baznīcas vēstures Adventei ir gavēņa raksturs, un mēs tiekam aicināti domāt par ticības sātu, par pietiekamību, no kā varam dzīvot. Pamanīsim, ka Bībeles cilvēku vienatne ar Dievu nekad nav pazudinājusi. Gluži pretēji – laiks lūgšanās vienmēr ir nesis skaidrību un prieku dzīvot. Tas ir debesu prieks, ar ko tiek atalgoti Dieva meklējumi.

Adventes cilvēk, tas ir aicinājums vairāk lūgt, vairāk lasīt Rakstus, vairāk meklēt Dievu, vairāk... mīlēt! Jā, cik šis mīlestības vārds pasaulē reizēm ir noplicināts! Šķiet, tik sekli lūkojamies uz šo vārdu, bet nepamanām tā īsteno būtību. Tomēr ticības ceļā mīlestība ir Dieva valoda. Mācekļiem teiktajos Jēzus vārdos mēs redzam lielāko uzdevumu arī savai dzīvei – uzlūkot mīlestību kā pietiekamību, no kā varam dzīvot, un Adventes vēsts mums palīdz ieraudzīt mīlestības lielo nozīmi. Tā nav mirkļa patikšana vai acu prieks – mīlestība ir sirds prieks, un tieši sirds kļūst par mīlestības mājvietu.

Šajā laikā līdz Ziemsvētkiem mums ir ļauts meklēt mīlestības ceļu. Netraucēsim savai sirdij mīlēt, neuzbērsim ienaida un dusmu kalnus, nedzīvosim ar sažņaugtu dvēseli, bet pazemīgi gaidīsim Dieva nākšanu šajā pasaulē. Mācīsimies būt Adventes cilvēki, tādi, kuru sirds nomods gaida Betlēmes brīnumu. Un tad Kristus zvaigznes spožums apmirdzēs arī mūs, tad līdz ar eņģeļiem mūsu sirds gavilēs, mēs tiksim ietērpti debesu priekā un piepulcēti Dieva žēlastības nodomam. Mūsu sirds sāks mirdzēt, jo Pestītāja dzimšana ir Dieva mīlestības attieksme pret cilvēku, un tai ir jāatbalsojas ikvienā mūsu dzīves solī.

Adventes laiks runā par vērtīgāko – mums tiek dāvāta iespēja paraudzīties uz savu sirdi nedaudz no malas, bez steigas, bez visa liekā, esot ticības nomodā Dieva priekšā. Šādi mirkļi mūsos modina sirds saucienu pēc mīlestības, un laiks pirms Ziemsvētkiem ir visīstākais mīlestības sauciens un ilgas mācīties šo dievišķo – mīlestības – valodu.

Sirsnībā
mācītājs Jānis Cepurītis

DECEMBRIS

P	O	T	C	P	S	Sv
	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30	31			

Ceturtdien, 10. decembrī, plkst. 19.45 kora koncerts „10 pateicības".

Svētdien, 13. decembrī, plkst. 13.00 Māmiņu grupas Ziemsvētki Rāmavas muižā.

Svētdien, 20. decembrī, plkst. 10.00 4. Adventes un iesvētes dievkalpojums.

Ceturtdien, 24. decembrī, plkst. 16.00 Svētdienas skolas Ziemsvētki „Kas ir šis Bērns?". **Plkst. 18.00** Svētvakara dievkalpojums.

Piektdien, 25. decembrī, plkst. 10.00 Ziemsvētku dienas dievkalpojums.

Svētdien, 27. decembrī, plkst. 10.00 dievkalpojums. **Plkst. 17.00** Draudzes eglīte.

Ceturtdien, 31. decembrī, plkst. 18.00 Vecgada vakara dievkalpojums.

Piektdien, 1. JANVĀRĪ, plkst. 12.00 Jaungada dienas dievkalpojums

Svētdien, 3. JANVĀRĪ, plkst. 10.00 dievkalpojums.

Trešdien, 6. JANVĀRĪ, plkst. 18.00 Zvaigznes dienas dievkalpojums.

No sirds UZ SIRDI

Adventes laikā mūsu sirdīs ienāk miers un prieks, jo šajā laikā gaidām uz brīnumu.

Klāt Ziemsvētku vakars – Kristus dzimšanas svētki: „Es jums pasludinu lielu prieku.., jo jums šodien Pestītājs dzimis!" (Lk 2:10,11)

Šajos svētkos mēs vēlamies iepriecināt mūsu draudzes vecāko paaudzi. Mīļie brāļi un māsas Kristū, aicinām jūs iesaistīties pasākumā „No sirds uz sirdi", sagatavojot mūsu senioriem Ziemsvētku dāvaniņas!

Diakonijas darbinieki ir sagatavojuši 160 aploksnes, kurās ir informācija par dāvanas saņēmēju un dāvanas gatavošanu. Aploksnes var saņemt draudzes namā diakonijā pie Jolantas vai Ilzes katru dienu no plkst. 9.00 līdz 17.00. Tās var saņemt arī baznīcas kancelejā pie lietvedes Leldes, kā arī pēc dievkalpojumiem pie aplokšņu izplatītājiem.

Sagatavotā dāvana jānodod draudzes namā vai baznīcas kancelejā līdz 20. decembrim.

Būsim atsaucīgi un kalposim no sirds uz sirdi!

JAUNGADA LOTERIJA

Arī šogad organizējam draudzes Jaungada loteriju.

No 1. līdz 30. decembrim gaidīsim jūsu dāvaniņas loterijai, kura notiks draudzes eglītes laikā. Dāvaniņas lūdzam nodot diakonijā vai kancelejā.

No loterijas biļetēm iegūtos līdzekļus izmantosim, iegādājoties un izsūtot pa pastu „Svētdienas Rītu" tiem draudzes senioriem, kuri dzīvo ārpus Rīgas.

Gaidām jūs diakonijā

- Pirmdienās plkst. 14.00 aicinām draudzes namā uz Bībeles stundu. Šajā gadā lasām un pārdomājam Pāvila 1. vēstuli korintiešiem.
- Draudzes namā var saņemt palīglīdzekļus slimnieku aprūpei (ratiņus, staigulīšus, spieķus u. c.).

Informē diakonija

Zinātne *nav* apglabājusi Dievu

13. novembra vakarā Latvijas Universitātes Lielajā aulā notika vērienīgs pasākums – paneļdiskusija par tēmu „Vai zinātne ir apglabājusi Dievu?". Latvijā pirmo reizi viesojās Oksfordas Universitātes matemātikas profesors Džons Lenokss (*John Lennox*), kurš ir piedalījies neskaitāmās augsta līmeņa debatēs par Dieva un zinātnes attiecībām un ir vairāku grāmatu autors. Kopā ar Lenoksu diskusijā piedalījās arī Latvijas Universitātes fizikas profesors Mārcis Auziņš, kurš pēdējos astoņus gadus bija arī Latvijas Universitātes rektors.

Universitātes Lielā aula bija cilvēku pārpildīta. Starp apmeklētājiem varēja manīt gan draudžu pārstāvjus, gan mācītājus un pat arhibīskapu Jāni. Īpašu šo diskusiju padarīja fakts, ka par Dievu runāja nevis teologi, bet zinātnieki. Pirms diskusijas un atbildēšanas uz klausītāju jautājumiem katram profesoram tika dotas 10 minūtes monologam par apspriežamo tēmu.

Mārcis Auziņš monologa sākumā pauda viedokli, ka diskusijas nosaukums ir mākslīgs uzstādījums, jo zinātnei cilvēku apziņā ir piedēvēta pārāk liela vara. Mūsdienās raksturīga vēlme, lai viss tiktu pierādīts ar zinātnes palīdzību, taču visu tā pierādīt nevar. Vai var zinātniski pierādīt, ka Baha „Jāņa pasija" ir labs skaņdarbs? Tomēr cilvēki to izbauda un novērtē. Auziņš kā fiziķis atzina, ka fizikā ik pa laikam nākas saskarties ar jautājumiem, kuri pārklājas ar filozofiju

vai reliģiju, piemēram, kāpēc fizikas likumi ir tieši tādi, kādi tie ir, kāpēc radās Visums u. tml. Zinātnes uzdevums ir atbildēt uz jautājumu „kā?", nevis „kāpēc?", tomēr cilvēks iekārtots tā, ka nemitīgi vēlas uzdot jautājumu „kāpēc?" un dzīves laikā neizbēgami sastopas ar filozofiskiem jautājumiem.

Auziņš uzskata, ka daudzas lietas Bībelē ir rakstītas kā līdzības, alegorijas, piemēram, Jēzus darītie brīnumi, un tie nav jāuztver burtiski, jo Bībele nav zinātniska grāmata. Monologa beigās profesors atklāja, ka nav karojošs ateists un nav arī reliģiozs cilvēks. Viņaprāt, par Dievu būtu jārunā, nevis nodarbojoties ar zinātni, bet uzdodot sev dzīves filozofiskos jautājumus: kā es šajā pasaulē jūtos?, kāda ir manas dzīves jēga?, kāpēc man būtu jāuzvedas morāli pareizi?

Džons Lenokss savu monologu iesāka, norādot, ka Rietumu sabiedrībā ir populāra doma, ka zinātne un Dievs ir savstarpēji izslēdzoši lielumi, tomēr pasaulē ir daudz vadošo zinātnieku, kuri ir ticīgi, tāpēc starp zinātni un ticību Dievam konflikta nav. Zinātne ir intelektuāla disciplīna, kas pēta Dieva radīto. Arī modernās zinātnes pirmsākumi ir saistīti ar ticību Dievam, jo tādi zinātnieki kā Galileo Galilejs un Īzaks Ņūtons bija ticīgi. Tomēr jājautā, kāpēc mūsdienās ir zinātnieki, kas stingri turas pie pārliecības, ka mums ir jāizvēlas starp zinātni un ticību Dievam. Profesors Lenokss kā pirmo iemeslu minēja uzskatu, ka cilvēki Dievu ir izdomājuši, jo nav varējuši saprast, kā lietas darbojas. Ja mēs Dievu definējam kā „caurumu aizpildītāju" jautājumos, ko nesaprotam un nevaram izzināt, tad mums neizbēgami ir jāizvēlas starp ticību Dievam un zinātni. Otrs iemesls ir pārliecība, ka zinātne ir vienīgais ceļš pie patiesības, taču dzīvē mēs redzam, ka zinātnei ir robežas. Lenokss norādīja, ka zinātne nespēj atbildēt pat uz bērna jautājumiem: no kurienes es nāku?, uz kurieni es dodos?, kāda ir manas dzīves jēga? Mūsdienās cilvēki zinātni ir pielīdzinājuši racionalitātei, tāpēc, ja kaut kam nav zinātniska izskaidrojuma, tad tam cilvēku prātos nav arī racionāla izskaidrojuma. Jau pats fakts, ka mēs Visumu varam izpētīt racionālos lielumos, norāda uz iespējamību, ka Visumu ir radījis racionāls gars.

Einšteins ir teicis, ka varam runāt par zinātnes ētiskajiem pamatiem, taču ne par ētikas zinātniskajiem pamatiem. Lenokss kā zinātnieks uzskata, ka kristietībai, kā jebkurai citai teorijai, ir jābūt spējīgai izturēt testu, un viņa dzīvē tā ir noticis. Jēzus ir izteicis spēcīgus apgalvojumus par sevi, piemēram, ka Viņš spēj piedot grēkus; profesors šos apgalvojumus ir pārbaudījis gan savā, gan citu dzīvē, un tie ir izrādījušies patiesi. Zinātne, vēsture un personiskā pieredze, viņaprāt, pierāda, ka zinātne *nav* apglabājusi Dievu!

Diskusijas daļā Džons Lenokss mēģināja ieskicēt to, kā saprast, kurš ir „īstais" Dievs un kurš – „neīstais" (citu reliģiju dievības). Kā piemēru viņš minēja attiecības ar savu sievu. Viņa nav tikai fiziska parādība, ko var zinātniski izpētīt; viņa ir arī persona, un viņu attiecībās valda emocijas un jūtas, taču profesors izvairās lietot terminu „iracionāls", runājot par jūtām. Ja attiecības ar Jēzu nebūtu racionālas, tad esam ķezā. Par ikvienu jautājumu no sākuma jāvaicā, kādi ir pierādījumi. Jēzus pierādīja tos apgalvojumus, kurus par sevi izteica. Vēsturiski ir ļoti daudz pierādījumu, ka Jēzus tiešām augšāmcēlās no nāves. Arī mūsu pieredze rāda, ka Jēzus apgalvojumi ir patiesi, tāpēc tas mūsu ticību padara racionālu – mums ir pierādījumi un pieredze, kas to apstiprina.

Profesors Auziņš pieminēja, ka padomju sistēmas mantojuma dēļ mums ir grūtāk pieslieties reliģijai vai saprast, kura ir patiesā reliģija. Džons Lenokss turpretī stāstīja, ka ir pieredzējis, kā daudzi bijušās Padomju Savienības iedzīvotāji pievēršas kristietībai, jo šie cilvēki balstījās tieši uz pierādījumiem neatkarīgi no vides, kurā uzauguši.

Auziņš Bībelē aprakstītos brīnumus uztver kā alegorijas; Lenokss uzskata, ka brīnumi bija gan burtiski, gan simboliski. Jēzus kāzās patiešām pārvērta ūdeni vīnā, taču šim stāstam bija arī simboliska nozīme – Jēzus ņēma reliģiskos šķīstīšanās traukus, ko piepildīja ar ūdeni, kas varētu simbolizēt to, ka prieks, kas pazūd laulības dzīvē, ir saistīts ar šķīstīšanos. Dievs ļoti reti iejaucas dabas likumos, taču, ja mums nav neviena iemesla apšaubīt pārdabisku iejaukšanos dabas kārtībā, tad mums būtu jābūt atvērtiem iespējai, ka Dievs pastāv.

Profesors Auziņš skaidroja, ka ir notikumi un teorijas, ko mūsdienās nevar atkārtot vai pierādīt ar eksperimentiem, piemēram, Lielā sprādziena teorija. Fizikā ir teorijas, ko nekad nebūs iespējams testēt, jo nekad nebūs pieejami tādi apstākļi, lai notikums izdotos. Tas pats attiecas uz Bībelē aprakstītajiem brīnumiem. Lenokss piekrita, ka zinātnē ir daudz notikumu, kurus nav iespējams atkārtot, tāpēc to patiesums jāmeklē citādi. Nav iespējams vēlreiz noorganizēt to pašu slepkavību, lai noskaidrotu, kurš bija vainīgais. Tā vietā mēs izmantojam visus pieejamos faktus un pierādījumus, lai lietu atrisinātu.

Profesoram Lenoksam tika uzdots jautājums, cik pārliecināts viņš ir par Bībeles patiesībām, ja tās nav iespējams ne zinātniski izskaidrot, ne atkārtot. Lenokss atbildēja, ka pārliecība ir relatīvs jēdziens un absolūta, matemātiska pārliecība nav iespējama nevienā jomā. Nav iespējams zinātniski pierādīt, ka Džona sieva viņu mīl, taču tam ir pietiekami daudz pierādījumu, tāpēc viņš tāpat par to ir pārliecināts. Par spīti absolūtam pārliecības trūkumam mums ikdienā tomēr ir jāizdara dažādas izvēles, kas balstās uz mūsu pārliecību par lietām.

Abi zinātnieki nonāca arī līdz tēmai par neiedomājami precīzi konstruēto Visumu, kas pieļauj cilvēku eksistenci un kas runā par labu gan Dieva eksistencei, gan cilvēka īpašajai lomai Visumā.

Nobeigumā klausītājiem bija iespēja uzdot jautājumus. Viens no jautājumiem Mārcim Auziņam bija par to, kam būtu jānotiek vai kādiem pierādījumiem būtu jāatklājas, lai viņš sāktu ticēt Dievam. Auziņš atzina, ka, viņaprāt, nekad nebūs pietiekami daudz pierādījumu, lai viņš noticētu Dievam, taču būtu jānotiek kam personiskam – personiskai, mistiskai pieredzei, kas mainītu viņa uzskatus.

Profesoram Lenoksam tika uzdots pretējs jautājums. Viņš atklāja, ka, lai pārstātu ticēt Dievam, viņam, pirmkārt, vajadzētu nonākt līdz spēcīgiem pierādījumiem, ka Jēzus nekad nav piecēlies no miroņiem, nekad nevienu nav dziedinājis, nekad nevienam nav izmainījis dzīvi. Viņam vajadzētu pārliecināties, ka kristietība nebija tā, kas iesāka daudzas mūsdienās pašsaprotamas institūcijas, kā slimnīcas, bērnu nami, izglītības iestādes u. c. Viņam vajadzētu pārliecināties arī par to, ka 70 gadus ilgā pieredze ar Jēzu ir bijusi nepatiesa – ka Dieva vadība ģimenē, cilvēku izmainītā dzīve un atbrīvošanās no atkarībām ir bijusi nepatiesa. Lenokss atzina, ka viņa uzdevums nav nevienu pārliecināt. Viņa uzdevums ir iepazīstināt ar faktiem un pierādījumiem un ļaut cilvēkiem pašiem izdarīt savu izvēli.

Pārpildītā universitātes aula liecināja, ka jautājums par zinātnes un Dieva attiecībām cilvēkus patiesi interesē. Cerams, ka neviens neaizgāja mājās vienaldzīgs par dzirdēto!

Pierakstījusi Alise Pīrāga

Ticība Dievam ir

Jēzus saka: „Es jums dodu jaunu bausli – mīliet cits citu! Kā es esmu mīlējis jūs, tā arī jūs mīliet cits citu. Ja jums būs mīlestība savā starpā, visi zinās, ka jūs esat mani mācekļi.” (Jņ 13:34–35) Par mācīšanos mīlēt, lūgt un kalpot sarunājāmies ar *Mārtiņu Lāci* – draudzes brāli un jauno pērminderi, kurš amatā tika ievests 15. novembrī.

Augusts Kolms

Lūdzu pastāsti par savu dzīvi!

Mans darbs vienmēr ir bijis saistīts ar tehniku. Pats neesmu pielicis pūles, lai šajā lauciņā nokļūtu – Dievs mani tur ielika. Savu pirmo darbu dabūju deviņdesmito gadu sākumā, kad vēl mācījos vidusskolā. Krusttēvs piezvanīja pie durvīm un teica: „Tu esi pieņemts darbā! Man vajag tavu datoru, un man vajag tevi.” Tolaik, ja prati angļu valodu un prati strādāt ar datoru, tu jau biji speciālists. Kad pabeidzu vidusskolu, iestājos Latvijas Universitātes Teoloģijas fakultātē, jo mani jau bērnībā saistīja ticības jautājumi. Uz baznīcu gāju neregulāri – šad tad, kā sanāca. Fakultātē man patika sadraudzība un studentu dzīve. Mani ievēlēja Studentu padomē – biju sekretārs vai kas es tur skaitījos. (*Smejas*) Tie bija tādi trakulīgi tusiņu laiki. 1999. gada ziemā sāku strādāt uzņēmumā „Husqvarna”. Papildus biju jauniešu vadītājs TB/LNNK Jaunatnes nozarē. Man patika aktīvi iesaistīties, nevis sēdēt mājās. Īsu brīdi biju studentu korporācijā, kaut kad paspēju arī Latvijas Kristīgajā radio vadīt raidījumus, vēl šo to organizēju.

Tas bija saspringts laiks, visu apvienot nevarēju. Kā prioritāte izvirzījās darbs. Sapratu: ja Dievs mani tur ielicis, tad man tur jābūt. Man nebija pieredzes ar loģistiku un motorzāģiem, bet Dievs visu sakārtoja tā, ka es sāku strādāt par loģistikas vadītāju starptautiskā uzņēmumā, un es tur nostrādāju desmit gadus. Pēc tam Dievs mani ielika ekskavatoru un buldozeru tirdzniecībā. Domāju, katra puiša bērnības sapnis ir iekāpt ekskavatorā un paraustīt kloķus. Man tas piepildījās – tie bija jāuzdzen uz piekabēm un tā tālāk. Pirms pāris gadiem sāku tirgot „Toyota” iekrāvēju tehniku. Motorzāģis ir maza tehnikas vienība, un ekskavators ir liela, bet iekrāvēji ir pa vidu. Ar Dieva palīdzību un savu dzīves pieredzi man darbā iet ļoti labi.

Pastāsti par savu ceļu uz Jēzus draudzi!

Vienmēr esmu bijis tuvās attiecībās ar Dievu, ar Jēzu. Tas man jau bērnībā bija ielikts sirdī. Kaimiņi, ģimenes draugi, bija kristieši, un viņu dēļ arī mēs sākām iet baznīcā, Svētās Trīsvienības draudzē. Vēlāk biju Doma draudzē. Man patika mācītājs Jānis Liepiņš – viņš bija ļoti konservatīvs, tāds vecā kaluma mācītājs. Vadīju dažus jauniešu sarīkojumus – pirms tam tur jauniešiem sadraudzības pasākumu nebija. 2007. gadā salaulājos Jēzus draudzē, jo mana sieva bērnībā šeit bija gājusi Svētdienas skolā. Tad dzīvē bija posms, kad baznīcā biju reti, kaut arī bija vēlēšanās nākt. Bija ģimenes dzīve, mazs bērns un darbi… Bet Dievs uzklausīja, Viņš zina mūsu sirds vēlmes. Viņš pavēra man ceļu uz Baznīcu un skaidri teica, lai es nāku tieši uz Jēzus draudzi – regulāri, katru svētdienu. Tas bija pirms diviem gadiem. Nāca apskaidrība, ka viens, bez piederības draudzei, tu neesi cīnītājs. Mums ir jābūt vīna koka zariem – saistītiem citam ar citu un ar Kristu, vienotiem mīlestībā un sadraudzībā. Es nevaru būt viens pats koka zars. Garīgi augt varam tikai mijiedarbībā ar citiem cilvēkiem, un kur gan vēl satikt kristīgus cilvēkus, ja ne draudzē! Klausīju Dieva aicinājumam, un Viņš sakārtoja manu dzīvi. Ja katru svētdienu iet baznīcā, nedēļas ritms tiek sakārtots un laika kļūst nevis mazāk, bet vairāk. Tagad mana nedēļa ir pakārtota tam, lai es svētdienā būtu baznīcā. Draugi un radi svētdienu rītos man vairs nezvana, jo zina, ka Mārtiņš ir baznīcā. Ne visi viņi ir kristieši. Kādreiz liekas, ka viņi nosoda vai neatbalsta tādu aktīvu kristīgu dzīvi.

Kā tu domā, kāpēc tā notiek?

Sātans cenšas panākt, lai cilvēki nedomātu par Dievu vai vismaz domātu par citu dievu – it īpaši tagad, kad Eiropā ienāk citas ticības. Mani draugi, kas nav kristieši, ir teikuši: ja viņi vēlētos kaut kādu dievu, tad tas būtu latvisks dievs; vai arī: tad, ja zinātne kaut kā matemātiski pierādītu, ka Dievs ir, nu tad viņi varbūt ticētu. Esmu aicinājis viņus uz baznīcu, bet viņi saka: „Mārci, mēs esam labi čomi, bet par šo tēmu nerunājam – sastrīdēsimies tikai.” Tas ir ļoti skumīgi. Ja ticība nenāk no augšienes, no Dieva, tad cilvēkā tās nav. Ticība Dievam ir dāvana, ko Dievs cilvēkam ir devis. Taču Dievs katram cilvēkam noteikti dod ie-

spēju izvēlēties – ticēt vai neticēt, nākt pie Viņa vai nenākt –, citādi cilvēkam nebūtu tās brīvās gribas. Kā profesors Taivāns teica: Eiropā kristietība iet mazumā, bet vieta jau tukša nepaliks, tagad tā aug Āzijā.

Atceros, ka pirms daudziem gadiem biju Liverpūlē, kur miglas dēļ bija jāpaliek divas dienas. Staigājām pa miglu, un pēkšņi priekšā „izpeldēja" milzīga baznīca, tāda iespaidīga katedrāle, bet iegājis redzēju, ka tā ir tukša. Vienīgā rosība bija kafejnīcā, kas atradās vienā baznīcas spārnā. Tur sēdēja daži cilvēki un dzēra kafiju. Cilvēkus baznīcā ienākt bija mudinājusi iespēja labi pavadīt laiku kafejnīcā. Tas varbūt nav tas sliktākais – labāk sēdēt kafejnīcā baznīcā, nevis kaut kur citur. Nākamais solis jau būs tuvāk altārim. (*Smejas*) Bet tā ir arī pie mums, Latvijā. Ir viena filma, kur cilvēks no pagātnes, kāda 19. gadsimta, nonāca mūsdienās, un viņš aizgāja pie kristīgas draudzes. Šī draudze aicināja cilvēkus uz baznīcu, stāstot par koncertiem, senioru klubiņu, bērnu klubiņu, sporta centru… Jēzus arī kaut kur tur ir, bet tiek piedāvāts tikai tas, kas cilvēkiem vajadzīgs, lai labi pavadītu laiku. Mūsdienu pasaule nevis aicina nākt pie Jēzus, bet kaut ko mēģina cilvēkiem pārdot, lai viņi nāktu uz baznīcu. Jēzus draudzē tā noteikti nav, bet modernā tendence tāda ir. No tā ir jāuzmanās.

Jēzus mūs aicina citam citu mīlēt. Ko tas nozīmē tev?

Mīlestība sākas ar darbiem. Tas ir laiks, ko veltām citiem. Dieva mīlestība, protams, ir tas, ko mēs jūtam ar sirdi, tas, kas mums nāk no Dieva. Bez mīlestības nekā nav. „Ja man būtu pravietošanas dāvanas.., bet man nebūtu mīlestības, es nebūtu nekas." (1Kor 13:2) Tie ir zelta vārdi. Mīlēt ir jāmācās, tāpat kā ir jāmācās lūgt un kalpot. „Es tevi mīlu" neko nenozīmē, ja tu nevelti otram laiku. Tāpat arī Dievam un Baznīcai jāvelta laiks. Pats mazākais laiks, ko varam Viņam veltīt, ir svētdienu rīti, kad atnākt uz baznīcu. Pēc tam arvien vairāk laika varam veltīt kalpošanas darbam, un šādi mīlestība mijiedarbosies ar visu pārējo. Es mācos kalpot. Kristīgā kalpošana visgrūtākā un atbildīgākā ir tieši mazās, sadzīviskās lietās. Tas izmaina visu dzīvi. Ir forši, ka mums draudzē ir tādas sirsnīgas mīlestības attiecības. Ar to mēs, kristieši, atšķiramies. Taču mīlestībā ir jāvingrinās, jāmācās, tāpat kā lūgšanā un kalpošanā. Tas ir tāds dzīves ceļš.

Ko darīt tiem, kuriem ir grūti mīlēt?

Jā, esmu saticis cilvēkus, kuri saka: „Es nemīlu cilvēkus. Man cilvēki neko labu nav izdarījuši. Man patīk suņi un kaķi – tie ir mīlīgi un forši, bet cilvēki…" Viņiem ir tāda dzīves pieredze, bet Dievs noteikti var parādīt citu ceļu. Protams, var jau būt kāds riebīgs kaimiņš, kuram grūti pateikt: „Es tevi mīlu!" (*Smejas*) Bet mēs varam iet ar mīlestību, ko mums ir devis Dievs, un mazliet padalīties arī ar to riebīgo kaimiņu, izdarīt viņam kaut ko labu. Dodot mīlestību tālāk, tiek nolīdzinātas nesaskaņas. Ja no savas puses pasperu mazu solīti pretī kaimiņam ar savu mīlestību, uzreiz paveru viņam iespēju būt mazāk riebīgam. Viņā augs mīlestība. Tas ir process. Nevar uzreiz piesēsties un spēlēt klavieres – ir ilgi jāvingrinās, kamēr kļūsti par prasmīgu pianistu. Tāpat ir arī ar mīlestību. Nevar vienā mirklī to iemācīties.

Adventes laikā un Ziemsvētkos cilvēki meklē iespējas saņemt un arī dot mīlestību. Kur tās meklē tu?

Ja dosim citiem mīlestību, tad to saņemsim arī pretī. Adventes laikā labāk izdarīt kādu mazu, labu darbiņu, nevis vispārīgi runāt: „Mums ir liela kristiešu mīlestība," bet paiet garām kaut kādā situācijā, kur tas mazais, labais darbiņš bija nepieciešams. Tas darbiņš arī ir tā mīlestība – apliecināta ar darbiem. Nevajag jau vienmēr kaut ko materiālu – var vienkārši paspiest roku, uzsist uz pleca, kaut ko labu pateikt. Desmit sekundes, bet tā – no sirds. Tā ir maza dāvaniņa, ko tu uzdāvini, un tā tev neko nemaksā.

Kā tu piedzīvo Adventi?

Man patīk Advente – pārdomu laiks –, un man patīk gaidīšana. Kad Ziemsvētki ir pienākuši, ir žēl, ka tie tūlīt beigsies, bet tas gaidīšanas prieks ir lielāks nekā prieks par pašu notikumu. Es vēlētos, lai šajā laikā cilvēkus mazāk ietekmētu komercija – mazāk salaveču, vairāk Jēzus. Tomēr es ticu, ka Adventes laikā un Ziemsvētkos Dievs pietuvojas cilvēkiem. Viņš ir klātesošs arī caur visiem salavečiem.

Kas ir svarīgs tavā ticības dzīvē?

Man svarīgas ir lūgšanas, taču ikdienas steigā tām bieži pietrūkst laika. Braucot mašīnā, kādreiz apstājos pie luksofora un atceros, ka vajadzētu pielūgt Dievu. Būtu lieliski, ja būtu tādas lūgšanu „ātrās reaģēšanas vienības", kas sanāktu kopā, lai lūgtu Dievu. Ja kāds vēlas lūgt Dievu kopā ar vēl kādu, nevis vienatnē, droši var nākt pie manis. Tā būtu abpusēja mijiedarbība. Mēs ierakstītu kalendārā, un tas būtu forši, jo vienam ir grūtāk sevi disciplinēt. Es arvien mācos lūgt Dievu, bet svarīgi ir vispār lūgt. Tikai nenotikusi lūgšana ir slikta lūgšana. Ja ir lūgšanu vakars, tas jau ir izdevies ar to, ka tas ir noticis.

Mācoties teoloģiju, sapratu, ka lūgt Dievu nevar iemācīties pēc grāmatām. Daudzas lietas, kas ir rakstītas grāmatās, ir pavisam teorētiskas. Kādreiz ieeju kristīgajā grāmatnīcā un domāju – vai visas tās grāmatas palīdzētu manai garīgajai izaugsmei? Un es saprotu, ka nē. Ir jālūdz Dievs. Tas būs īstais garīgās izaugsmes veicinātājs. Kādreiz man Dievs ir pateicis, kuru grāmatu nopirkt. To ir tik daudz, bet Dievs norāda īsto grāmatu, un tur ir tieši tas, kas vajadzīgs, par ko man ir liels prieks. Pēdējā laikā es vērtēju, kam veltu savu laiku. Ir svarīgi darīt, lasīt, klausīties to, kas tevi tuvina Dievam. Vasaras nometnē, kad bijām grupiņā pie mācītāja Jāņa, kādā lūgšanā bija vārdi "lai Dievs palīdz atmest to, kas attālina no Viņa, un vairo to, kas tuvina Viņam." Tie ir zelta vārdi. Pēc nometnes es vēl vairāk izvērtēju, kas mani attālina no Dieva. Labāk izvēlēšos grāmatu, kura mani tuvina Dievam, jo nav daudz laika, ko veltīt lasīšanai.

Tāpat ir ar filmām un izklaidi – izvēlos to, kas ir garīgāks. Drīzumā būs viens gospeļkora koncerts, un es jau laikus esmu sagādājis biļetes. Internetā esmu atradis daudz kristīgu filmu. Arī *YouTube* skatos kristīgas filmiņas. Tur, protams, ir vesela kaudze sazvērestības teoriju, ir ļoti jāfiltrē, ko tu skaties. Kādreiz ir ļoti labas lietas – liecības vai kas tāds. Internets paver ceļu arī kristiešiem, palīdz ar šādām filmiņām nodot kristīgo vēsti tālāk. Redzu, ka pasaulē tas iet plašumā. Man ir liels prieks sestdienā piecelties, uztaisīt kafiju, kaut ko pastrādāt un ieslēgt fonā slavēšanas mūziku latviešu valodā. Ir tāds *YouTube* kanāls „Jaunaslavasdziesma". Arī mašīnā parasti klausos kristīgo mūziku. Dažreiz pēc tam ir grūti atkal pārslēgties uz laicīgo mūziku. Protams, es nesaku, ka visa pārējā mūzika būtu slikta – savā brīdī, protams, vajag uzlikt rokmūziku vai ko tādu, bet lai tas nav galvenais, ko klausies. Ja mēs pasperam vienu solīti tuvāk Dievam – ar lūgšanām vai citādi –, Dievs pats panāk mums pretim par desmit lieliem soļiem. Bet tas pirmais solītis ir jāsper mums pašiem, jāmēģina tuvoties Dievam.

Avīzes redkolēģija informē:
Mārtiņa pieminētajā *YouTube* kanālā „Jaunaslavasdziesma" ir pieejami arī divi mūsu draudzes brāļa Ingus Macata skaņdarbi – „Krustā sists" un „Ogle". Priecīgu klausīšanos!

15. novembrī pēc dievkalpojuma draudzes padome, revidenti un nozaru vadītāji tikās draudzes namā, lai pārdomātu draudzes vīzijas otro soli – *tuvāk cits citam*. Pārdomas ievadīja mācītājs Jānis Cepurītis ar lekciju „Saruna jeb vērtīgs ceļš uz otra cilvēka sirdi". Piedāvājam arī mūsu lasītājiem nelielu ieskatu šajā lekcijā.

Vērtīgu sarunu, kas kvalitatīvi ved tuvāk otram cilvēkam, veido „plaukstas princips" jeb pieci soļi. Pirmie divi no tiem notiek pirms sarunas; tie ir mūsu ticības pieredze un lūgšana. Savukārt sarunas laikā notiek klausīšanās, pieņemšana un tikai kā pēdējais solis – mūsu izteiktie vārdi.

Ticības pieredze ir auglīga koka audzēšana mūsos: „Bet es kā zaļojošs olīvkoks Dieva namā – paļaujos uz Dieva žēlastību mūžīgi mūžam!" (Ps 52:10). Ticības koks izaug no Dieva žēlastības līdzekļiem: Dieva vārda un sakramentiem. Tā kā Dieva vārds aug (Apd 6:7), tad ticība aizvien meklē telpu mūsos. *Tuvāk cits citam* sākas ar Dieva un savas sirds pazīšanu. Ticības pieredze ir būt nevis tuvāk sev, bet tuvāk otram.

Lūgšana ir sirds attieksme. Tā sākas no sirds dziļumiem, jo „no pārpilnas sirds mute runā" (Lk 6:45). Lūgšana ir sirds dzīvības iezīme ticības ceļā pie Dieva un māca pieņemt Dieva nodomu (Tavs prāts lai notiek…). Mums jālūdz par sevi, par tiem, kas mums kalpo, un par tiem, kam mēs kalpojam.

„Klausies, Israēl! Kungs, mūsu Dievs, ir viens Kungs!" (5Moz 6:4) Jo klusāks tu paliec, jo vairāk tu dzirdi. Klusēt vērtīgā sarunā ne vienmēr nozīmē, ka nezinām, ko atbildēt. Klusēt nozīmē būt pievērstam nevis saviem, bet runātāja vārdiem. Klausīšanās ir cieņa pret otra cilvēka dvēseli.

Pieņemt sarunā nozīmē kalpot ar nedalītu klātbūtni – būt tuvu gan ar vārdiem, gan ar sirdi. „Tādēļ pieņemiet cits citu, kā arī Kristus mūs ir pieņēmis Dievam par godu." (Rm 15:7) Pieņemšana no mums prasa drosmi sastapties ar pieredzi, kuras mums nav.

Mūsdienu patērētāju sabiedrībā der atcerēties, ka vērtīgā sarunā vārdi netiek tērēti, bet gan rūpīgi iesēti. „Jūsu runa lai vienmēr ir labvēlīga, lai tajā ir sāls, un lai jūs zinātu, kā jums ikvienam jāatbild." (Kol 4:6) Vārdos sētais izaug darbos – mazs sākums ļauj notikt lielām lietām. Bibliski vārds nozīmē radošu tagadni: man runājot, kaut kas top. „Lai Kristus vārdi bagātīgi mājo jūsos, pamāciet un pamudiniet cits citu gudrībā." (Kol 3:16)

Pierakstījusi Līga Pugoviča

Es lūdzu trīs kājas, ko staigāt,
bet ar savām divām es skrienu,
domājot, ka esmu lauva taigā,
bet patiesi esmu māte ar pienu,
kurai trauks, kurā piens ieliets,
krīt no rokām laukā ik dienu.

Kraukļi man apkārt zaļo,
kamēr pašam sēklas atgādina kalnus.
Sēju ar seju pret zemi zaļo,
bet pļauju paša pēdas kā salmus.

Sirdi uz stutēm nenoturēsi,
kamēr galva uz garlaicības balstās.
Sirdi aiz mūriem nesasildīsi,
kamēr prātā ugunskurs kurās.

Es vēlētos uzbļaut kam nedzīvam
un izbļaustīties tukšumā,
bet tad es aizbiedētu dzīvību pavisam
un paliktu viens plašumā.

Es lūdzu trīskājainu radījumu,
lai gan radījums – tas esmu es;
tas nemāk nostāties uz savām divām
un uztver pārāk nopietni paslēpes.

Es Tevi mīlu, bet kā cilvēks,
tāpēc piedod man, ka esmu auns,
kuram prāts pelēcībā slīpēts
un kam nav ragus sist kauns,
kamēr dvēsele trīc bailēs.

Tu mani mīli vairāk par Sevi,
bet vari noplūkt kā ziedu.
Tu man mīlestību devi! –
bet kāpēc es to kliedzu?

Jo nedzirdu Tevi lapu čukstos
un zvaigžņu mirgojošajās ilgās?
Es klausos savos sirds pukstos,
kamēr maize sadeg, nevis sildās.

Modini mani augšā
un atņem man miega zāles.
Piedod, ka saku pavēles,
bet, lūdzu, nāc iekšā!

Tu klauvē,
es atveru,
esmu Tavs akmens,
bet Tu mana upe,
nes mani uz jūru,
lai varu celt godu
un kļūt par smilšu graudu,
ko ņem Savā saujā
un iesēj zemē,
lai izaugtu klints,
kas tiecas uz debesīm
un kalpo kā ceļš
ikvienam un jebkuram,
kam Tava elpa ir dota
un kājas, lai ietu.

O.S

LEONA TAIVĀNA PRIEKŠLASĪJUMS „KRISTIETĪBA UN ISLĀMS: CIVILIZĀCIJAS LAIKĀ UN TELPĀ”

8. novembrī Jēzus draudzes interesentiem, klausoties Latvijas Universitātes profesora **Leona Taivāna** stāstījumā, bija iespēja vairāk uzzināt par kopīgo un atšķirīgo starp kristietību un islāmu.

Ievaddaļā profesors pastāstīja, ka vēstures filozofs Arnolds Toinbijs (*Toynbee*) (1899–1975) savulaik ir veicis plašu pētījumu un konstatējis, ka pasaulē ir bijusi 21 civilizācija. Mūsdienās no tām ir palikušas vien dažas. Ja nebūtu kristietības, mēs nepiedzīvotu pasaulē visattīstītāko – Rietumu – civilizāciju. Citu civilizāciju sasniegumi ir balstīti uz kristīgās jeb Rietumu civilizācijas radīto mantojumu. Kopumā mūsdienās pastāv astoņas civilizācijas: Rietumu, Latīņamerikāņu, Islāma, Ķīniešu, Hindu, Ortodoksā, Japāņu un Afrikāņu.

Saskaņā ar K. Levī-Strosa (*Levy-Strauss*) uzskatu pašlaik mēs piedzīvojam civilizācijas norieta posmu. Kad nomirst reliģija, nomirst arī sabiedrība un kultūra. Mazticības, kā arī reliģijas ietekmes un ticīgo skaita mazināšanās rezultātā sabiedrība panīkst, kas ir pierādīts zinātnisks fakts. Profesors mazliet ieskicēja arī jautājumu par kristietības norietu. Viņaprāt, ir vērojams nevis kristietības noriets, bet gan kristietības pārvietošanās no Eiropas uz Āziju – Ķīnu, Singapūru u. c. Āzijas valstīm, kur mūsdienās redzams kristietības uzplaukums.

Zinātnieks Semjuels Hantingtons (1927–2008) ieviesa jēdzienu „civilizāciju sadursme” (angl. – *clash of civilizations*). Arī mēs mūsdienās gatavojamies sadursmei, kuras iznākums nav prognozējams.

Nākamajā stāstījuma daļā bija iespējams uzzināt vairāk par islāma vēsturi. Tā ir salīdzinoši jauna reliģija, kas mūsu ēras 7. gadsimtā izveidojās Arābijas tuksnesī mūsdienu Saūda Arābijas teritorijā. Tur tā saskārās ar Mezopotāmijas civilizāciju un tā laika cilšu reliģijām, no kurām pārņēma vairākus uzskatus, piemēram, ka cilvēks ir kalps un pēc dabas – ļauns. Šis ir arī viens no iemesliem, kāpēc nevienā islāma valstī nav demokrātijas. Mezopotāmijā uzskatīja, ka dvēsele mīt asinīs, tāpēc musulmaņi vēl joprojām nelieto uzturā asinis. Kaujot dzīvnieku, tās vispirms nolaiž. Vēl islāms šo to aizguvis no sagrozītas kristietības versijas. Pēc Jeruzalemes ieņemšanas 70. gadā daļa jūdu nonāca Arābijas pussalā. Šādā veidā islāms aizguva dažas jūdu ticības iezīmes, taču tie cilvēki, kas līdz 7. gadsimtam izplatīja kristietību Arābijas pussalā, balstījās uz nekanoniskajiem (Baznīcas neatzītajiem) evaņģēlijiem, kā rezultātā veidojās dīvaini un sakropļoti nostāsti par Jēzu un kristietību, kas vēlāk ienākuši arī Korānā.

Pats Muhameds bija kamieļu tirgonis. Viņš praktizēja ilgstošu lūgšanu vingrinājumus, kuru laikā, kā uzskatīja, varēja satikt dievišķo gaismu. Muhameds to darīja Hīras alā, kur viņš piedzīvoja atklāsmi. Tās laikā eņģelis Gabriels viņam iedeva rakstu tīstokli un pavēlēja to lasīt, kaut arī Muhameds neprata lasīt. Viņš ticēja, ka šīs atklāsmes bijušas no Dieva, tāpēc uzskatīja par nepieciešamu tās sludināt citiem.

622. gadā Muhamedu uzaicināja uz netālu esošo oāzi (nākamā Medīna), jo tur bija vajadzīgs pārvaldnieks un vidutājs starp vairākām kašķīgām jūdu un arābu ciltīm. Muhameds tam piekrita un kopā ar 70 viņa sekotājiem devās uz turieni. Laikam ritot, Muhameds kļuva par laicīgo valdnieku. Viņš ar saviem sekotājiem uzbruka citām ciltīm, aizbēra akas, kas tuksnesī ir nepieļaujama rīcība. Viņš cieta sakāves un turpināja uzbrukumus. Korānā ir daudz runāts par citu reliģiju un neticīgo cilvēku paverdzināšanu un iznīcināšanu.

No tā var secināt divas lietas. Pirmā: Muhameds sevi pozicionēja kā Dieva pravieti un valdīja Dieva vārdā. Muhameda izpratnē reliģija un valsts vara bija viens un tas pats, tāpēc musulmaņu ticība arī mūsdienās nav atraujama no valsts varas. Otrā: spēka lietošana ir ielikta pašos islāma pamatos, vēsturē un tradīcijā. Dzīve tuksnesī ir ļoti skarba, valda liels sausums un karstums, un ciltis nevarēja izdzīvot tikai ar to mazumiņu, kas tuksnesī izaug. Tā dēļ laupīšana kļuva par normālu un pieņemamu parādību; šī senā beduīnu klejotāju tradīcija un spēka lietošana kopumā vēl joprojām tiek uzskatīta par pieņemamu.

Lekcijas nobeigumā no auditorijas izskanēja jautājums, vai un kāpēc musulmaņi tik ļoti ienīst kristiešus. Lektors to skaidroja ar faktu, ka mūsdienu „Islāma valsts” atrodas Mezopotāmijas teritorijā, kur Vecās Derības laikā bija Bābeles trimda. Šī teritorija jau vēsturiski ir bijusi ļoti nežēlīga. Paskatoties uz musulmaņiem, kas dzīvo citā pasaules malā, piemēram, Indonēzijā, var redzēt, ka viņiem vardarbība ir absolūti nepieņemama. Tur cilvēki ir ļoti draudzīgi un viesmīlīgi un ar neizpratni lūkojas uz saviem vardarbīgajiem ticības brāļiem.

Vēl tika uzdots jautājums, ar ko mums Latvijā būtu jārēķinās un kā sadzīvot ar šīs reliģijas pārstāvjiem. Leons Taivāns paskaidroja, ka islāmā kristieši ir otrās šķiras cilvēki, neticīgie – trešās šķiras. Musulmaņu acīs Eiropa ir neticīga, jo Eiropā ir vērojams kristietības pagurums, Baznīca vairs nav zemes sāls, bet lokās līdzi visiem vējiem un mēģina sabiedrībai izpatikt. Šīs negatīvās Baznīcas tendences mūsdienās ir viens no iemesliem, kāpēc daudzi cilvēki Eiropā labprātāk pieslienas islāmam, nevis kristietībai, jo islāms nekad nevienam nemēģina izpatikt, bet vienmēr stingri turas pie saviem uzskatiem. Profesors domā, ka vienīgais veids, kā komunicēt ar musulmaņiem par ticības jautājumiem, ir stingri stāvēt savā kristīgajā ticībā un nelocīties līdzi visiem vējiem un viedokļiem, tā parādot, kāda īstenībā ir mūsu ticība!

Pierakstījušas Alise Pīrāga un Vita Rudzīte

Eņģelis nesaka tik vien, ka Kristus ir dzimis. Viņš saka: jums, jums Viņš ir dzimis.

Mārtiņš Luters

2015. GADA OKTOBRA IEŅĒMUMU UN IZDEVUMU PĀRSKATS

Ieņēmumi, EUR:	
Mērķziedojumi *(remontam, izglītībai, Alfa kursam u. c.)*	**2947**
Mērķziedojumi jaunajām dziesmu grāmatām	**2827**
Kolektes	**2465**
Ziedojumi	**1846**
Zemes noma	**1313**
Ziedojumi par kristībām, laulībām	**110**
Draudzes locekļu nodevas	**30**
Kopā	**11538**
Izdevumi, EUR:	
Algas *(9 darbinieki)*	**3888**
Nodokļi	**2427**
Maksājums LELB *(1/10 no ienākumiem 2014. gadā)*	**500**
Ziedojums *„Jaunatnei ar Misiju", Blīdenes un Lubānas draudzei*	**350**
Palīdzības pabalsti	**340**
Izdevums „Jēzus Draudzes Dzīve"	**224**
Alfa kursa izdevumi *(no mērķziedojumiem)*	**207**
Saimniecības preces, ziedi, reliģiskie izdevumi	**202**
Apsveikuma kartītes	**185**
Degviela	**150**
Svētdienas skolas izdevumi *(no mērķziedojumiem)*	**131**
Izglītības un apmācības izdevumi *(no mērķziedojumiem)*	**105**
Kancelejas preces	**62**
Maināmie paklāji	**49**
Atkritumu izvešana	**47**
Sakaru pakalpojumi	**34**
Reliģiskās darbības izdevumi	**21**
„Venden" ūdens	**20**
„Rīgas ūdens"	**19**
Reprezentācijas izdevumi	**18**
Grāmatas	**16**
Bankas komisija	**15**
Apsardzes firmas pakalpojumi	**10**
Kopā	**9020**

Ceturtdien, 17. decembrī, pēc dievkalpojuma pie mums viesosies Talsu Valsts ģimnāzijas jauktais koris ar koncertu „Miers virs zemes".

Tiks atskaņota U. Marhilēviča, J. Lūsēna, H. Stengrēvica, A. Medņa mūzika, kā arī notiks I. Akmenes kompozīcijas „Ziemassvētkos" pirmatskaņojums.

Pie klavierēm – Mariss Tūbelis, ģitāra – Emīls Brigmanis, Līga Jesineviča, solo balss – Rūta Amstere, Beāte Hermansone, Kristaps Blumbergs, diriģente – Inga Akmene.

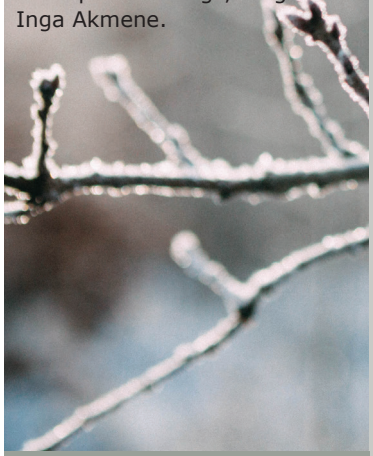

SIRSNĪGI SVEICAM!

Ērika Krieviņa	**89**	(15.12.)
Rute Bērziņa	**88**	(20.12.)
Livarts Starks	**87**	(02.12.)
Vera Brencāne	**86**	(30.12.)
Dzidra Vija Lāce	**84**	(02.12.)
Jānis Bārda	**70**	(02.12.)
Raitis Krauze	**45**	(04.12.)
Uldis Alpe	**45**	(15.12.)

KRISTĪTI

Roberts Marks Linde

Seko savai draudzei:
www.jezusdraudze.lv, draugiem.lv
twitter.com:@jezusdraudze
facebook.com

Dievkalpojumi
svētdienās plkst. 10.00
ceturtdienās plkst. 18.00

Lūgšanu stunda
svētdienās plkst. 9.15

Mācītāja Erberta Bikšes pieņemšanas laiks
trešdienās no plkst. 10.00 līdz 13.00

Mācītāja Jāņa Cepurīša pieņemšanas laiks
ceturtdienās no plkst. 13.00 līdz 16.00

Mācītājus var satikt arī pirms un pēc dievkalpojumiem.

Draudzes kanceleja atvērta
otrdienās no plkst. 14.00 līdz 20.00
trešdienās no plkst. 9.30 līdz 15.00
ceturtdienās no plkst. 12.00 līdz 18.00
svētdienās – pirms un pēc dievkalpojuma
tālr. 67224123

Svētdienas skola bērniem un nodarbības pieaugušajiem
otrdienās plkst. 18.30

Bērnu korītis otrdienās plkst. 17.30

Jauniešu vakari
piektdienās plkst. 19.00

Bibliotēka atvērta
svētdienās pēc dievkalpojuma

Kora mēģinājumi
pirmdienās plkst. 19.30
ceturtdienās plkst. 19.30

Māmiņu grupas nodarbības – katra mēneša trešajā sestdienā plkst. 15.00
tālr. 29551294 (Edīte), 67377118 (Ilze)
http://maminugrupa.wix.com/maminugrupa

Draudzes namā, Dzirnavu ielā 118
Ārstu konsultācijas (tālr. 67210185)
pirmdienās no plkst. 13.00 līdz 16.00
otrdienās no plkst. 10.00 līdz 13.00
ceturtdienās no plkst. 14.00 līdz 17.00
Acu ārsts pieņem pēc pieraksta.
Pierakstīties pa tālr. 67210185, 29372676

Diakonija (tālr. 67220084)
otrdienās, trešdienās, ceturtdienās, piektdienās no plkst. 10.00 līdz 16.00

Drēbju kamera
otrdienās, ceturtdienās no plkst. 10.00 līdz 14.00
ceturtdienās – informācija par iespēju saņemt pārtikas produktus.
Veco ļaužu aprūpe (tālr. 67220084)

Katru piektdienu pansionātā ir svētbrīdis, katra mēneša ceturtajā piektdienā – dievkalpojums.

Bērnu kristīgi izglītojošais centrs "JĒRIŅŠ" (tālr. 67222698)

Konts ziedojumiem:
Rīgas Jēzus ev. lut. draudze
Reģ. Nr. 90000084191
DNB banka, konts: LV94RIK00002013007985

Baznīcas adrese: Elijas iela 18, Rīga, LV-1050
Tālr. 67224123
e-pasts: *info@jezusdraudze.lv*

Redaktore: Līga Pugoviča **Korektore:** Inguna Puķīte
Izdevuma sagatavošanā piedalījās: Jānis Cepurītis, Lelde Kupce, Alise Pīrāga, Vita Rudzīte, Augusts Kolms, Jolanta Cukure
Dizains, maketēšana: Evija Godiņa

© *Jēzus Draudzes Dzīve* ir LELB Jēzus draudzes izdevums
Tirāža 800 eks. Izdevums iespiests SIA "Dardedze holografija"